

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘๘๙/๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๖๕/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๗ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

{	ระหว่าง	ร้อยตำรวจตรี อรรถศิลป์ เรือนคำ	ผู้ฟ้องคดี
		ผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๑ คณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองเชียงใหม่ คดีหมายเลขดำที่ บ. ๔๑/๒๕๖๑
หมายเลขแดงที่ บ. ๒๘๘/๒๕๖๕

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองสารวัตรสายงานสืบสวน
สถานีตำรวจภูธรเขลางค์นคร จังหวัดลำปาง ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากคำสั่งตำรวจภูธร
จังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่ง
ตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี
ออกจากราชการ สืบเนื่องจากกรณีผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งมียศดาบตำรวจและดำรงตำแหน่งผู้บังคับหมู่
งานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองลำปาง ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงเมื่อวันที่
๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ โดยผู้ฟ้องคดีถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจกลุ่มงานสืบสวน ตำรวจภูธรจังหวัด
พิษณุโลก จับกุมตัวบริเวณห้องพักที่ ๒ โรงแรมพาราไดซ์ หมู่ที่ ๓ ตำบลหัวรอ อำเภอเมือง
พิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก ในความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ (เมทแอมเฟตามีน)
โดยผิดกฎหมาย ในชั้นจับกุมผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา จึงได้นำตัวส่ง

/พนักงาน...

พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก เพื่อดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๖๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๖ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อดำเนินการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้ฟ้องคดีในกรณีดังกล่าว และได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๑๐๑๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนแล้วมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาเสพสารเสพติด แต่มีพฤติการณ์ละทิ้งหน้าที่เวรยาม และเมาสุรา ถือได้ว่าเป็นการประพฤติตนไม่สมควร จึงมีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เห็นควรลงโทษกักขังมีกำหนด ๑๕ วัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๑๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗ ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน และให้ยุติเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง พร้อมทั้งรายงานผลการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวต่อผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๕ ต่อมา ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๕ มีหนังสือที่ ๐๐๒๐.๑๗๒/๕๙๗ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๘ รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หลังจากนั้น คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย โดยได้รับมอบอำนาจให้ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อย่างเด็ดขาด ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๐ แล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๕) ความร้ายแรงระดับโทษถึงไล่ออกจากราชการ ดังนั้น คำสั่งลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน ยังไม่เหมาะสม จึงเสนอให้ดำเนินการสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ โดยแก้ไขเพิ่มเติมข้อความบางส่วนเพื่อให้คำสั่งเกิดความสมบูรณ์ในส่วนผลการพิจารณา ต่อมา สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๑๑๑ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ว่า คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ แล้วเห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการถูกต้องเหมาะสมแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีมติยกอุทธรณ์

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมติของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/ไม่ชอบด้วย...

ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในบันทึกการจับกุมว่ารับสารภาพ ผู้ฟ้องคดีรับสารภาพเฉพาะในเรื่องการตรวจปัสสาวะแล้วพบสารเสพติด แต่ไม่ได้รับสารภาพว่ามีเจตนาเสพยาเสพติด การที่พบสารเสพติดขณะที่ผู้ฟ้องคดีถูกจับกุม น่าจะมาจากผู้หญิงที่มาให้บริการชื่อนางกวิสรา หรือตัว อ่ำเชิด กับนางน้ำ ซึ่งไม่ทราบว่าผู้ใดนำมาใส่ในเปี๊ยะรี่ให้ผู้ฟ้องคดีดื่ม หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีไม่รู้สีกตัวหรือมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์เช่นคนปกติทั่วไป ผู้ฟ้องคดีจึงยอมลงลายมือชื่อในบันทึกการจับกุม อีกทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมไม่นำปัสสาวะของผู้ฟ้องคดีไปตรวจพิสูจน์ที่ศูนย์วิทยาศาสตร์การแพทย์ในพื้นที่จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งมีความเชี่ยวชาญในการตรวจพิสูจน์แยกสารเสพติด แต่กลับนำไปตรวจพิสูจน์ที่โรงพยาบาลพุทธชินราชพิษณุโลก ซึ่งมีเพียงชุดตรวจสารเสพติดเบื้องต้นเท่านั้น ในชั้นพนักงานสอบสวน ผู้ฟ้องคดีให้การปฏิเสธ แต่พนักงานสอบสวนกลับเร่งรีบสรุปสำนวนยื่นคำร้องต่อศาล โดยที่พนักงานสอบสวนไม่ได้สอบสวนหรือแสวงหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ทำสำนวนสรุปส่งฟ้องตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ แล้วนำตัวผู้ฟ้องคดีเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจังหวัดพิษณุโลก ที่ ๓๗๒๕/๒๕๕๖ เรื่อง ผลการตรวจพิสูจน์และการกำหนดแผนการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด กรณีดังกล่าวจึงทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำพยานหลักฐานมาหักล้างแต่แรก คณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจนครบถ้วนตามที่กำหนดในแผนฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด และผลการฟื้นฟูฯ เป็นที่พอใจ ถือว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากความผิดที่ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ตามคำสั่งคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจังหวัดพิษณุโลก ที่ ๑๐๗๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ และสำนักงานอัยการคดีศาลแขวงพิษณุโลกได้มีหนังสือ ที่ อส ๐๐๔๓(พล)/๙๕๑ ลงวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ แจ้งให้ยุติการดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีแล้ว ประกอบกับในชั้นการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวน ซึ่งได้สอบสวนบันทึกคำให้การของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุม พนักงานสอบสวน พยานที่เกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดี ในประเด็นต่าง ๆ ตามที่คณะกรรมการฯ ขอให้สอบสวนเพิ่มเติม สรุปความได้ว่า การจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมไม่ได้นำหลักฐานในที่เกิดเหตุมาตรวจพิสูจน์ และพยานวัตถุที่เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมกล่าวอ้างในที่เกิดเหตุประกอบสำนวน เช่น ขวดเครื่องดื่มมีสารเสพติด กระดาษฟอยล์ กระดาษซองบุหรี่ที่ทำเป็นหลอดดูดยาบ้า คณะกรรมการสอบสวนได้สอบข้อเท็จจริงทราบว่า ห้องที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้ฟ้องคดีเป็นสถานที่พักชั่วคราว (ม่านรูด) มีผู้ใช้บริการเข้าออกเป็นประจำ ทำให้ไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าเป็นของผู้ฟ้องคดีหรือไม่ และตามบันทึกคำให้การของนางกวิสรา หรือตัว

/อ่ำเชิด...

อ่าเชิด พยานในที่เกิดเหตุ รับว่ามีการนำยาสมุนไพรที่ได้มาจากผู้ใช้บริการซึ่งอ้างว่าเป็นยาบำรุงร่างกาย จำนวน ๑ แคปซูล สีน้ำตาล ใส่ในเครื่องต้ม โดยไม่รู้ว่าเป็นสารเสพติดหรือไม่ และไม่มีเจตนาที่จะนำยาเสพติดมอมเมาใส่ผู้ฟ้องคดี และคณะกรรมการสอบสวนได้สอบปากคำผู้บังคับบัญชาซึ่งต่างให้การตรงกันว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เคยมีประวัติหรือพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด โดยเป็นผู้ปฏิบัติงานด้านสืบสวนปราบปรามยาเสพติดมาโดยตลอด เคยมีผลงานปฏิบัติการจับกุมเครือข่ายและผู้เสพยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง จนได้รับใบประกาศเกียรติคุณเชิดชูเกียรติดีเด่นถึง ๒ ปี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๑๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗ ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน แล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติยกอุทธรณ์ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย เสียชื่อเสียง หมุดโอกาสรับราชการ และไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๒. เพิกถอนมติของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ ที่มีมติให้ยกอุทธรณ์

๓. ขอคืนสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีพึงได้ และขอกลับเข้ารับราชการ นับตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า มูลแห่งการฟ้องคดีนี้ สืบเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๖๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๖ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรณีผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยต้องหาคดีอาชญาฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภทที่ ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยผิดกฎหมาย ผลการสอบสวน วินัยอย่างร้ายแรงของคณะกรรมการสอบสวน โดยสรุปปรับฟังได้ว่า ควรยุติเรื่องที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยพฤติกรรมและการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรง ฐานต้องอุทธรณ์ให้แก่ราชการ จะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการมิได้ และฐานต้องไม่กระทำการหรือละเว้นการกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการหรือทำให้เสียระเบียบแบบแผนของตำรวจ ตามมาตรา ๗๘ (๔) และ (๑๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจ

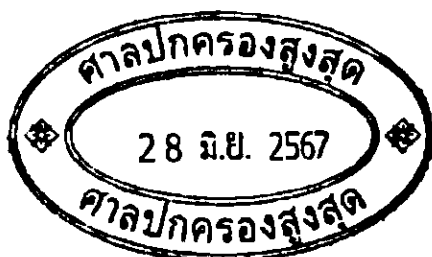
/แห่งชาติ...

แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ เห็นควรลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรง จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๑๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗ ให้ยุติเรื่องวินัยอย่างร้ายแรง และลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน และส่งสำนวนการสอบสวนทางวินัยเสนอผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๕ เพื่อพิจารณา ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๕ พิจารณาแล้ว เห็นว่า คำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๑๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗ ชอบและเหมาะสมแล้ว จึงมีหนังสือ ที่ ๐๐๒๐.๑๗๒/๕๙๗ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๘ รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจได้มีหนังสือ ที่ ๐๐๑๒.๒/๑๐๔๘ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ แจ้งว่า คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย โดยได้รับมอบอำนาจให้ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อย่างเด็ดขาด ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๐ แล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๕) ความร้ายแรงระดับโทษถึงไล่ออกจากราชการ จึงมีมติให้ดำเนินการสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายหลังทราบผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา กองมาตรฐานวินัยได้แจ้งว่า ในส่วนข้อเท็จจริงตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ ยังขาดข้อเท็จจริงที่เป็นผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แก้ไขคำสั่งเดิม โดยให้ยกเลิกข้อความในคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ ย่อหน้าที่ ๕ ทั้งหมด และให้ใช้ข้อความดังต่อไปนี้แทน “คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย โดยได้รับมอบอำนาจให้ทำการแทนคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ อย่างเด็ดขาด ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๐ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าร้อยตำรวจเอก ปฐมพงศ์ มีอยู่ และดาบตำรวจ สุวัฒน์ ชื่นชอบ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมได้รับแจ้งจากสายลับว่าโรงแรมพาราไดซ์ที่เกิดเหตุ มีกลุ่มชายหญิงมั่วสุมเสพยาบ้า จึงไปตรวจสอบพบผู้ถูกกล่าวหา มีอาการมึนเมา ยาเสพติด ทำทางมีพิรุณ แต่งหน้าแต่งตัว เป็นผู้หญิงสวมเสื้อผู้หญิงใส่ยกทรง สวมกระโปรง และสวมถุงน่องยาว นอนอยู่บนเตียงในห้องเพียงลำพัง ไม่ได้ถือคูปองห้อง บนโต๊ะเครื่องแป้งมีอุปกรณ์เสพยาบ้า เป็นกระดาดชงพอยล์และไฟแช็ค กระดาดชงของบุหรี ทำเป็นหลอดดูดยาบ้า ชันจับกุมผู้ถูกกล่าวหา รับว่าเสพยาบ้า จำนวน ๑ เม็ด

/ชื่อมาจาก...

ชื่อมาจากนายอ้อฟ ไม่ทราบชื่อ สกุลจริง ผ่านนางน้ำ ไม่ทราบชื่อ สกุลจริง พักอาศัยอยู่ ตำบลหัวรอ อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก โดยให้นางน้ำ ไปซื้อยาบ้ามา ๕ เม็ด เพื่อเสพกัน และได้เสพไปหมดแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมได้ตรวจหาสารเสพติดในปีสภาวะของผู้ถูกกล่าวหาด้วยชุดทดสอบสารเสพติด ปรากฏผลเป็นบวก เมื่อนำปีสภาวะของผู้ถูกกล่าวหาส่งตรวจพิสูจน์ที่โรงพยาบาลพุทธชินราช ผลการตรวจพบสารเมทแอมเฟตามีน ผู้ถูกกล่าวหาถูกแจ้งความดำเนินคดี โดยมีดาบตำรวจ สุวัฒน์ ชื่นชอบ อานันทิกการจับกุมให้ผู้ถูกกล่าวหาฟัง และผู้ถูกกล่าวหาได้อ่านเองด้วย จึงลงชื่อในบันทึกการจับกุม ในชั้นพนักงานสอบสวนและชั้นคดีวิญญ์ ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธว่าที่รับสารภาพไปนั้น รับเฉพาะในเรื่องตรวจปีสภาวะแล้วพบสารเสพติด แต่ไม่ได้รับสารภาพว่ามีเจตนาเสพยาเสพติด และเจ้าหน้าที่ตำรวจได้บอกว่าไม่มีอะไร ผู้ถูกกล่าวหาจึงลงลายมือชื่อในบันทึกจับกุมรับสารภาพ ส่วนสาเหตุที่พบสารเสพติดน่าจะมาจากผู้หญิงที่มาให้บริการลักลอบนำมาใส่ในเบียร์ให้ดื่ม ภายหลังจากทราบว่าผู้หญิงที่มาให้บริการชื่อนางกวิสรา หรือตี๋ว อ่าเชิด กับนางน้ำ โดยไม่ทราบว่าคนใดนำไปใส่ให้ดื่มตั้งแต่เมื่อใด และไม่แน่ใจว่าจะมอมยาเอาทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหาหรือไม่ ซึ่งขณะถูกจับกุมไม่รู้สีกตัวหรือมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์เช่นคนปกติทั่วไป รู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อให้ปากคำต่อพนักงานสอบสวน แต่ขณะที่ลงลายมือชื่อดังกล่าวไม่มีสติสัมปชัญญะ ส่วนรายละเอียด ตามบันทึกการจับกุมที่ว่าให้นางน้ำ จำนวน ๒,๐๐๐ บาท เพื่อไปซื้อยาบ้า นั้น ไม่เป็นความจริง ผู้ถูกกล่าวหามาทบทวนภายหลังแล้วจำได้ว่าได้ให้เงินแก่นางกวิสรา หรือตี๋ว อ่าเชิด เอาไปให้นางน้ำ เพื่อเป็นค่าจ้างบริการนวด และให้ไปซื้อเบียร์มาเพิ่มอีก ๕ ขวด เท่านั้น เห็นว่า คำให้การและข้ออ้างของผู้ถูกกล่าวหาไม่มีพยานหลักฐานมาสนับสนุนให้นำเชื่อถือ เป็นคำให้การเพื่อให้ตนเองพ้นผิด ประกอบกับเป็นคำให้การที่กลับไปกลับมาไม่อยู่กับร่องกับรอย จึงเป็นคำให้การที่เลื่อนลอยไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ส่วนประเด็นที่ผู้ถูกกล่าวหาอ้างว่าไม่มีเจตนาใส่สารเสพติดเข้าสู่ร่างกาย โดยมีนางกวิสรา หรือตี๋ว อ่าเชิด มาให้การเป็นพยานต่อคณะกรรมการสอบสวน เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๗ นั้น เป็นการพบคณะกรรมการสอบสวนภายหลัง ถือว่าผู้ถูกกล่าวหาเพิกเฉยไม่สนใจต่อการหาพยานหลักฐานมานำสืบหักล้างแก้ข้อกล่าวหาตั้งแต่แรก เท่ากับเป็นการยอมรับในผลที่เกิดขึ้น การนำนางกวิสรา หรือตี๋ว อ่าเชิด มาเป็นพยานแก้ข้อกล่าวหาในภายหลังทำให้ไม่มีน้ำหนักนำเชื่อถือ จึงต้องฟังว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ประมาทแต่เป็นการจงใจมีเจตนาใส่สารเสพติดเข้าสู่ร่างกายด้วยการดื่มผสมกับเครื่องดื่มและผู้ถูกกล่าวหาไม่มีสติสัมปชัญญะสามารถรับรู้ได้เป็นอย่างดี ไม่ใช่ตกอยู่ในภาวะที่ถูกผู้อื่นกระทำเป็นเหตุให้สารเสพติดเข้าสู่ร่างกาย จึงไม่มีเหตุอันชอบธรรมตามกฎหมายที่จะนำมาเป็นเหตุให้ยกเว้นโทษสำหรับความผิดนั้น พฤติการณ์การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๕) และถือว่าเป็นกรณีและผู้บังคับบัญชาสืบสวนพบ หรือตรวจพบว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด เสพและมีไว้ในครอบครองหรือถูกจับกุม ซึ่งแนวทางการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงกรณีดังกล่าว ตามมติคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ข้อ ๑๖.๑.๒ ความร้ายแรงแห่งกรณีระดับโทษถึงไล่ออกจากราชการ ดังนั้น ตามที่ ตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง มีคำสั่งที่ ๙๑๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗ ลงโทษกักขัง ผู้ถูกกล่าวหาที่มีกำหนด ๑๕ วัน และตำรวจภูธรภาค ๕ เห็นชอบ นั้น ยังไม่ถูกต้องเหมาะสม จึงมีมติให้ตำรวจภูธรภาค ๕ ดำเนินการส่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ให้เป็นการถูกต้อง เหมาะสมต่อไป” ส่วนข้อความอื่นให้เป็นไปตามคำสั่งเดิมทุกประการ และในการพิจารณา อุทธรณ์ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๖๖๙ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ เรื่อง ขอให้ตำรวจภูธรจังหวัดลำปางส่งเอกสารประกอบการพิจารณา อุทธรณ์คำสั่ง และหนังสือ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๒/๒ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๖๑ ให้แจ้งข้อกล่าวหา และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเพิ่มเติม เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่ง ลงโทษดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ หลังจากนั้น สำนักงาน คณะกรรมการข้าราชการตำรวจได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๑๑๑ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ แล้ว มีมติยกอุทธรณ์ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติดังกล่าว จึงเป็นไปตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๒ (๔) และได้ พิจารณาและออกคำสั่งด้วยความเป็นธรรมและเหมาะสมกับพฤติการณ์การทำความผิดของ ผู้ฟ้องคดีแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ ได้พิจารณาพยานหลักฐานตามสำนวนการสอบสวนประกอบข้ออุทธรณ์ และรับฟังผู้ฟ้องคดี แถลงการณ์ด้วยวาจาพร้อมตอบข้อซักถามแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลเป็นการกระทำ ผิดวินัยอย่างร้ายแรง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีต้องหาคดีอาญาข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยผิดกฎหมาย ต่อมา คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งเรื่องที่ถูกกล่าวหา ให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒) ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ และได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา

/ให้ผู้ฟ้องคดี...

ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ (แบบ สว.๓) ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ และวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีได้ให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหา (แบบ สว.๔) ลงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ และวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๗ หลังจากนั้น คณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนเพิ่มเติม และได้มีการดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพิ่มเติม ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๖๑ และให้โอกาสผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาในวันเดียวกัน จึงเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดแล้ว ส่วนพฤติการณ์การกระทำความผิด และการจับกุมผู้ฟ้องคดีและการดำเนินคดีอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การทำงานองเดียวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจมีหน้าที่เป็นผู้บังคับใช้กฎหมาย ย่อมต้องทราบดีว่าการกระทำใดเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย และต้องมีความระมัดระวังไม่ให้ตนเองกระทำความผิดกฎหมาย หรืออยู่ในภาวะเสี่ยงที่จะกระทำความผิดกฎหมายมากกว่าคนทั่วไป นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ด้านการสืบสวนจนได้รับประกาศนียบัตรเชิดชูเกียรติข้าราชการดีเด่นระดับจังหวัด ด้านการสืบสวนดีเด่นของตำรวจภูธรจังหวัดตากถึง ๒ ปีซ้อน และปฏิบัติหน้าที่ด้านสืบสวนคดียาเสพติดมีผลการปฏิบัติงานสืบสวนจับกุมผู้ค้ายาเสพติดรายใหญ่เป็นจำนวนมาก ย่อมต้องทราบดีว่าการเสพยาเสพติดให้โทษเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานที่จะพิสูจน์หักล้างได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนานำสารเสพติดเข้าสู่ร่างกาย จึงไม่มีเหตุอันชอบด้วยกฎหมายที่จะยกเว้นโทษสำหรับความผิดนั้น ประกอบกับ มีรายงานผลการตรวจปัสสาวะของโรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก พบสารเมทแอมเฟตามีน ในปัสสาวะของผู้ฟ้องคดี และกรณีนี้พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลกได้รับเป็นคดีอาญาที่ ๓๙๙๓/๒๕๕๖ มีความเห็นสั่งฟ้องผู้ฟ้องคดี ศาลแขวงพิษณุโลกมีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ฟ้องคดีไปควบคุมเพื่อตรวจพิสูจน์การเสพยาหรือติดยาเสพติดที่สำนักงานคุมประพฤติจังหวัดพิษณุโลก ต่อมา คณะอนุกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจังหวัดพิษณุโลก มีคำวินิจฉัยชี้ที่ ๓๗๒๕/๒๕๕๖ เรื่อง ผลการตรวจพิสูจน์และการกำหนดแผนการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดแจ้งผลการตรวจพิสูจน์ว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้เข้ารับการตรวจพิสูจน์ เลขคดีที่ พ. ๒๕๐๙/๒๕๕๖ ของศาลแขวงพิษณุโลก เป็นผู้เสพยาเสพติดให้โทษ จึงกำหนดแผนการฟื้นฟูฯ โดยให้เข้ารับการฟื้นฟูแบบไม่ควบคุมตัวในโปรแกรมของสำนักงานคุมประพฤติมีกำหนด ๖ เดือน กรณีจึงรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยผิดกฎหมายตามที่ถูกกล่าวหา แม้ผู้ฟ้องคดีจะนำนางกวิสรา มาให้การเป็นพยานในภายหลังก็ไม่มีน้ำหนักให้รับฟังหักล้างพยานหลักฐานที่ปรากฏได้ น่าเชื่อว่าคำให้การดังกล่าวเป็นการช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องรับโทษทางอาญา คำให้การและข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานมาสนับสนุนให้น่าเชื่อถือ และยังคงกลับไปกลับมาไม่อยู่กับร่องกับรอย

/จึงเป็น...

จึงเป็นคำให้การที่เลื่อนลอยไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ด้วยเหตุผลและพยานหลักฐานดังกล่าว จึงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหา พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๕) ความร้ายแรงแห่งกรณี ควรได้รับ โทษไล่ออกจากราชการ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมติของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ เกี่ยวกับวินัย ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งไล่ออกจากราชการถูกต้องเหมาะสมแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐๕ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกฎ ก.ตร.ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ พ.ศ.๒๕๔๗ และประกาศคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๖๑ เรื่อง แต่งตั้ง คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ จึงมีมติยกอุทธรณ์ ต่อมา เลขานุการ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๑๑๑ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบด้วย กฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๑ มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ และแก้ไข เพิ่มเติมโดยคำสั่งที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ มีมติยกอุทธรณ์ เป็นการกระทำ ที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นต้องวินิจฉัยก่อนว่า กระบวนการดำเนินการทางวินัยเพื่อ มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยศาลเห็นว่า กระบวนการดำเนินการทางวินัยเพื่อมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ เป็นไปโดยชอบ ด้วยกฎหมาย คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามที่ถูกกล่าวหา หรือไม่ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการ สอบสวนตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๖๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๖ ตามบันทึกถ้อยคำพยานบุคคลรายร้อยตำรวจเอก ปฐมพงศ์ มีอยู่ และดาบตำรวจ สุวัฒน์ ชื่นชอบ ต่างให้ถ้อยคำสอดคล้องกันว่า เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ ได้รับแจ้งว่ามีการมั่วสุมเสพยาเสพติด ที่ห้องพักที่ ๒ โรงแรมพาราไดซ์ หมู่ที่ ๓ ตำบลหัวรอ อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก จึงรายงานผู้บังคับบัญชาทราบและได้รับคำสั่งให้ไปตรวจสอบห้องพักดังกล่าว เมื่อประมาณ ๑๐.๓๐ นาฬิกา พบผู้ฟ้องคดีอยู่ในห้องพักดังกล่าวเพียงคนเดียว และให้การรับในขณะนั้นว่า เสพยาเสพติด (ยาบ้า) จึงนำผู้ฟ้องคดีไปที่กองกำกับการสืบสวน ตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลก

/เพื่อทำการ...

เพื่อทำการเก็บตัวอย่างปัสสาวะและทำการทดสอบเบื้องต้นด้วยชุดทดสอบหาสารเสพติด ในปัสสาวะชนิดตลับ เบื้องต้นให้ผลเป็นบวก และเมื่อนำตัวอย่างปัสสาวะของผู้ฟ้องคดีส่งตรวจที่โรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก ผลการตรวจพบสารเมทแอมเฟตามีน เจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงแจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยผิดกฎหมาย โดยในชั้นจับกุมผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้อ่าน และลงชื่อในบันทึกการจับกุม หลังจากนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมได้นำตัวผู้ฟ้องคดีส่ง พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก เพื่อดำเนินคดีต่อไป ในคดีอาญาพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลกได้รับเป็นคดีอาญาที่ ๓๙๙๓/๒๕๕๖ มีความเห็นสั่งฟ้องผู้ฟ้องคดี ซึ่งข้อเท็จจริงในส่วนนี้ตามบันทึกถ้อยคำของผู้ฟ้องคดี ได้ให้การรับว่า ตามวัน เวลา และสถานที่เกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีมีสารเสพติดอยู่ในร่างกายจริง แต่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้เสพยาเสพติด ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ให้การปฏิเสธข้อกล่าวหาทั้งในชั้นการสอบสวนคดีอาญาของพนักงานสอบสวนและในชั้นการสอบสวนทางวินัย โดยไม่ได้มีพยานหลักฐานใดมายืนยันและสนับสนุน ข้อกล่าวหาของตนแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่นำพยานบุคคลเพียงคนเดียว มาให้ถ้อยคำในชั้น การสอบสวนทางวินัย คือ นางกวิสรา อ่ำเชิด แต่ถ้อยคำของพยานบุคคลดังกล่าว ซึ่งมาให้ ถ้อยคำในภายหลังไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือพอที่จะรับฟังได้ตามคำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี และเมื่อ พิจารณาข้อเท็จจริงจากสำนวนการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน ตามบันทึกถ้อยคำ พยานบุคคลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจชุดจับกุมผู้ฟ้องคดี และพยานหลักฐานไม่ว่าจะเป็นบันทึก การจับกุมผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพในขณะที่เกิดเหตุ ประกอบผลการตรวจพิสูจน์ตัวอย่างปัสสาวะตามรายงานผลการตรวจปัสสาวะของโรงพยาบาล พุทธชินราช พิษณุโลก ที่พบสารเมทแอมเฟตามีน และการดำเนินคดีอาญาของพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก คดีอาญาที่ ๓๙๙๓/๒๕๕๖ ซึ่งต่อมา ศาลแขวง พิษณุโลกมีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ฟ้องคดีไปควบคุมเพื่อตรวจพิสูจน์ และคณะอนุกรรมการฟื้นฟู มีคำวินิจฉัยที่ ๓๗๒๕/๒๕๕๖ เรื่อง ผลการตรวจพิสูจน์และการกำหนดแผนการฟื้นฟูสมรรถภาพ ผู้ติดยาเสพติด แจ้งผลการตรวจพิสูจน์ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสพยาเสพติดให้โทษ จึงกำหนด แผนการฟื้นฟู โดยให้เข้ารับการฟื้นฟูแบบไม่ควบคุมตัวในโปรแกรมของสำนักงานคุมประพฤติ มีกำหนดระยะเวลา ๖ เดือน แล้ว กรณีจึงเห็นได้ว่าพยานบุคคลและพยานหลักฐานดังกล่าว มีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากกว่าซึ่งพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยผิดกฎหมายตามที่ถูกกล่าวหา ส่วนที่อ้างว่าภายหลังคณะอนุกรรมการฟื้นฟู สมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจังหวัดพิษณุโลก ได้มีคำสั่งที่ ๑๐๗๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจนครบถ้วนตามที่กำหนดในแผน ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ผลการฟื้นฟูเป็นที่พอใจ ให้ถือว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากความผิดที่

/ถูกกล่าวหา...

ถูกกล่าวหา ตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ นั้น เห็นว่า กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเป็นกระบวนการ ดำเนินการทางอาญา ซึ่งแยกคนละส่วนกับการดำเนินการทางวินัย และผลของคดีอาญาไม่ได้ ทำให้การกระทำผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีระงับหรือไม่ต้องรับโทษทางวินัยแต่อย่างใด ข้ออ้าง ดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้ เมื่อได้วินิจฉัยข้างต้นแล้วว่า พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดี ถือได้ว่าเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดทางวินัย อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจตามมาตรา ๗๒ (๔) แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ และ แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนด ตามมาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

ส่วนประเด็นว่า การที่คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ มีมติยกอุทธรณ์ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า การที่คณะอนุกรรมการ ข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ มีมติยกอุทธรณ์ โดยอาศัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย อย่างเดียวกัน จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน สำหรับคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งคืนสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีพึงได้ และขอกลับเข้ารับ ราชการนับตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน นั้น เมื่อได้วินิจฉัย แล้วว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการ อุทธรณ์ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ มีมติยกอุทธรณ์ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเกี่ยวกับ คำขอดังกล่าวแต่อย่างใด สำหรับข้ออ้างและข้อโต้แย้งประการอื่นของคู่กรณีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย เพราะมิได้ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ขอยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ๒ ประเด็น คือ ๑. ประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้พิจารณาโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่เป็นธรรมและเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗

/และหลักการ...

และหลักการและเหตุผลการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงที่เกี่ยวกับยาเสพติดตามมติคณะกรรมการข้าราชการตำรวจในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ซึ่งกำหนดแนวทางการลงโทษวินัยกรณีนี้ในข้อ ๑๖.๑.๑ โดยให้พิจารณาลงโทษปลดออกจากราชการ กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีได้เข้ารับการบำบัดฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดเป็นที่เรียบร้อย และผลเป็นที่พอใจของคณะกรรมการฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดจังหวัดพิษณุโลกตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกลับนำข้อ ๑๖.๑.๒ ของแนวทางการลงโทษวินัยดังกล่าวมาใช้และลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ซึ่งที่ผ่านมา มีหลายกรณีที่ข้าราชการตำรวจกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยมีการกระทำผิดและมีพฤติการณ์คล้ายคลึงกันกับผู้ฟ้องคดี และได้เข้ารับการบำบัดเช่นเดียวกัน แต่ก็เป็นการศึกษาลงโทษเพียงให้ปลดออกจากราชการ และ ๒. ประเด็นคำสั่งลงโทษซ้ำซ้อน โดยผู้ฟ้องคดีได้รับโทษกักขังมาแล้ว แต่ต่อมามีการเพิ่มเติมโทษเป็นให้ไล่ออกจากราชการ ทำให้โทษหนักกว่าโทษวินัยตามกฎหมาย ก.ตร. ข้อ ๓ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมเพิ่มรับโทษที่หนักขึ้น คำสั่งลงโทษเดิมให้เป็นอันพับไป กรณีจึงเป็นการขัดต่อมาตรา ๒๕ วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ และมาตรา ๒๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ยกเลิกคำสั่งเดิมทั้งหมด และลดโทษเป็นให้ปลดออกจากราชการ

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า ๑. ประเด็นตามที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้พิจารณาลงโทษอย่างไม่เป็นธรรม ขัดต่อพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และหลักการและเหตุผลการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงที่เกี่ยวกับยาเสพติด นั้น ตามหนังสือสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ที่ ๐๐๑๒.๒/๑๐๔๘ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๐ เรื่อง รายงานการดำเนินการทางวินัย ร้อยตำรวจตรีอรุณศิลป์ เรือนคำ (ผู้ฟ้องคดี) แจ้งว่า คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย โดยได้รับมอบอำนาจให้ทำการแทนคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) อย่างเด็ดขาด พิจารณาเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ประมาท แต่เป็นการจงใจมีเจตนา นำสารเสพติดเข้าสู่ร่างกายโดยการดื่มผสมกับเครื่องดื่ม และผู้ฟ้องคดีมีสติสัมปชัญญะสามารถรับรู้ได้เป็นอย่างดี ไม่ใช่ตกอยู่ในภาวะที่ผู้อื่นกระทำเป็นเหตุให้สารเสพติดเข้าสู่ร่างกาย จึงไม่มีเหตุอันชอบธรรมตามกฎหมายที่จะนำมาเป็นเหตุให้ยกเว้นโทษสำหรับความผิดนั้น เนื่องจากผู้เสพไม่รู้ว่าสิ่งนั้นจะทำให้มีเมามา หรือเสพโดยถูกข่มขืนใจให้เสพ และได้กระทำความผิดในขณะที่ไม่สามารถรับรู้รับผิดชอบ หรือไม่สามารถบังคับตนเองได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๖๖ พฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติก่ออย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติตำรวจ

/แห่งชาติ...

แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๕) และถือว่าเป็นกรณีและผู้บังคับบัญชาสืบสวนพบหรือตรวจพบว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด หรือถูกจับกุม ซึ่งแนวทางการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงกรณีดังกล่าว ตามมติคณะกรรมการข้าราชการตำรวจในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ข้อ ๑๖.๑.๒ ความร้ายแรงแห่งกรณีระดับโทษออกจากราชการ ดังนั้น การที่ตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง มีคำสั่งที่ ๙๑๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗ ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน ซึ่งต่อมา ตำรวจภูธรภาค ๕ เห็นชอบ จึงยังไม่ถูกต้องเหมาะสม คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัยจึงมีมติให้ตำรวจภูธรภาค ๕ ดำเนินการสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ หลังจากนั้น ตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การลงทัณฑ์ตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๑๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗ ไม่เป็นไปตามแนวทางการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรง ตามมติคณะกรรมการข้าราชการตำรวจในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ข้อ ๑๖.๑.๒ และตามความเห็นของคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ โดยใช้มติคณะกรรมการข้าราชการตำรวจในการประชุมครั้งดังกล่าว เป็นแนวทางในการลงโทษ โดยพิจารณาลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามแนวทางการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๑๖.๑.๑ ในกรณีผู้บังคับบัญชาสืบสวนพบหรือตรวจพบว่า กระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด โดยไม่ได้นำแนวทางการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงตามข้อ ๑๖.๑.๒ มาพิจารณาลงทัณฑ์ในกรณีนี้แต่อย่างใด และ ๒. ประเด็นคำสั่งลงโทษชั่วคราว โดยผู้ฟ้องคดีได้รับโทษกักขังมาแล้ว และต่อมาถูกเพิ่มโทษให้ไล่ออกจากราชการ ทำให้โทษหนักกว่าโทษวินัย ตามกฎ ก.ตร. ข้อ ๓ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมเพิ่มรับโทษที่หนักขึ้น คำสั่งลงโทษเดิมให้เป็นอันพับไปนั้น ขัดต่อมาตรา ๒๕ วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ และมาตรา ๒๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอแก้อุทธรณ์ว่า ตามคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๖๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๖ ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรณีผู้ฟ้องคดีต้องหาคดีอาญา ข้อหาเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยผิดกฎหมาย คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้ว มีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยไม่ร้ายแรง เห็นควรกักขังมีกำหนด ๑๕ วัน ตำรวจภูธรจังหวัดลำปางจึงมีคำสั่ง ที่ ๙๑๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๐ ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน และยุติเรื่องวินัยร้ายแรง ต่อมา ตำรวจภูธรจังหวัดลำปางได้มีหนังสือรายงานต่อตำรวจภูธรภาค ๕ เมื่อตำรวจภูธรภาค ๕ ได้พิจารณาแล้วได้มีหนังสือรายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งต่อมาคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย

/โดยได้รับ...

โดยได้รับมอบอำนาจให้เป็นผู้ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อย่างเด็ดขาด ในการประชุม ครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๐ เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง ฐานอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติตำรวจ แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๕) ความร้ายแรงระดับโทษถึงไล่ออกจากราชการ ดังนั้น คำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๑๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๐ ที่ลงโทษกักขัง ผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน ยังไม่เหมาะสม ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการให้เป็นการถูกต้อง เหมาะสมต่อไป จึงมีมติให้ตำรวจภูธรภาค ๕ ดำเนินการสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ อันเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๙๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว หลังจากนั้น ตำรวจภูธรภาค ๕ พิจารณาแล้วเห็นว่า การสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีกรณีอยู่ในอำนาจหน้าที่ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๗๒ (๔) และมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน จึงได้มี หนังสือตำรวจภูธรภาค ๕ ที่ ๐๐๒๐.๑๑/๘๐๖๑ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๐ แจ้งผลการ พิจารณาของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจดังกล่าว ตำรวจภูธรจังหวัดลำปางจึงมีคำสั่ง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ และคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติของคณะกรรมการ ข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัยตาม กฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิม รับโทษที่เพิ่มขึ้นหรือกลับสู่สภาพเดิม พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๓ ที่กำหนดว่า การเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้น หรือการลดโทษเป็นสถานที่เบาลง หรืองดโทษ หรือยกโทษ คำสั่งลงโทษเดิมให้เป็นอันพับไป ดังนั้น เมื่อคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ตาม คำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ เป็นคำสั่งที่ให้ เพิ่มโทษจากคำสั่งเดิมที่ลงโทษกักขัง มีกำหนด ๑๕ วัน จึงมีผลให้คำสั่งเดิมนั้นสิ้นผลลงด้วย เหตุที่ได้มีคำสั่งใหม่เข้าแทนที่ตาม กฎ ก.ตร. ดังกล่าวข้างต้น และในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นที่พิพากษายกฟ้อง จึงขอถือเอาคำพิพากษา ดังกล่าวประกอบกับข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และเอกสารหลักฐานซึ่งได้ยื่นต่อศาลไว้แล้ว เป็นคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ด้วย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงว่า กรณีตุลพิษของคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ เกี่ยวกับวินัย ที่พิจารณาเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ประมาท แต่เป็นการจงใจมีเจตนา นำสารเสพติด เข้าสู่ร่างกายโดยการดื่มผสมกับเครื่องดื่มนั้น ตามข้อเท็จจริงซึ่งคณะกรรมการสอบสวน ได้ดำเนินการสอบสวนประจักษ์พยานที่เกี่ยวข้องกับคดี คือ นางกวีสร่า อ่ำเฉิด อาชีพหมอนวด แผนไทย มีใบประกอบวิชาชีพ รับงานอิสระ ไม่เคยรู้จักผู้ฟ้องคดีมาก่อน พยานให้ถ้อยคำว่า

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้เรียกให้นางกวิสรามานวดที่ห้อง ระหว่างที่อยู่ในห้องพักร่วมกัน นางกวิสราได้ออกไปซื้อเบียร์มาดื่มร่วมกันในห้องพัก นางกวิสราเห็นว่าผู้ฟ้องคดีเมาเบียร์จนตั้งสติไม่ได้ จึงได้แอบเอายาชนิดหนึ่งที่ได้จากแขกที่ใช้บริการ ซึ่งนางกวิสราหลงเชื่อว่าเป็นยาเพิ่มประสิทธิภาพทางเพศ ใส่ลงไปในช่วงเบียร์เพื่อหวังให้มีอารมณ์ทางเพศ โดยผู้ฟ้องคดีมิได้รับรู้หรือรู้เห็นการกระทำดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้รู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ จะถือว่าผู้ฟ้องคดีกระทำประสงค์ต่อผล หรือย่อมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้นมิได้ การที่คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัยได้นำมาตรา ๖๖ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาวินิจฉัยกับข้อเท็จจริงของผู้ฟ้องคดี จึงไม่ถูกต้อง ส่วนกรณีที่คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัยเห็นว่า พฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๗๙ (๕) และถือว่าเป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชาสืบสวนพบหรือตรวจพบว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด หรือถูกจับกุม ซึ่งแนวทางการลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงกรณีดังกล่าว ตามมติ ก.ตร. ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ข้อ ๑๖.๑.๒ ความร้ายแรงแห่งกรณีระดับโทษออกจากราชการ นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีมิได้ถูกจับกุมตามที่กล่าวหา ซึ่ง กฎ ก.ตร. เรื่องหลักเกณฑ์การดำเนินการลงโทษฯ ข้อ ๑๖.๑.๒ เป็นกรณีที่ผู้บังคับบัญชา สืบสวนพบหรือตรวจพบว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด หรือถูกจับกุม แต่กรณีของผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีองค์ประกอบความผิด ตามข้อ ๑๖.๑.๑ กรณีที่ผู้บังคับบัญชาสุ่มตรวจพบว่าผู้ฟ้องคดีมีสารเสพติดอยู่ในร่างกายและได้เข้ารับการบำบัดฟื้นฟูเป็นที่เรียบร้อยแล้วและเป็นที่น่าพอใจ และพนักงานสอบสวนถอนฟ้องในความผิดฐานเสพยาเสพติด (ผู้ฟ้องคดีมิได้ถูกจับกุมในข้อกล่าวหาดังกล่าว) เนื่องจากกรณีของผู้ฟ้องคดีไม่มีการสืบสวนหรือติดตามตั้งแต่แรกว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดมาก่อน อีกทั้งเมื่อเข้าไปตรวจสอบก็ไม่พบว่ามีสารเสพติด และไม่พบว่ามีสารเสพติดแต่อย่างใด และสำหรับกรณีการเพิ่มโทษให้กับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริง โดยสอบปากคำพยานที่เกี่ยวข้องทั้งหมดแล้ว คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าเป็นการกระทำที่ไม่มีเจตนา จึงเสนอให้ยุติเรื่องคดีวินัยอย่างร้ายแรง และเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงโทษกักขังเป็นระยะเวลา ๑๕ วัน ในความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้รับโทษกักขังเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ต่อมา ตำรวจภูธรภาค ๕ ได้ให้ความเห็นสอดคล้องกับตำรวจภูธรจังหวัดลำปางว่าเป็นความผิดที่ไม่ชัดเจน จึงให้ยุติเรื่อง เนื่องจากได้รับโทษเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ตามความผิด แต่ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกคำสั่งลงโทษเพิ่มโทษให้ใส่ผู้ฟ้องคดี

/ออกจาก...

ออกจากราชการ ซึ่งการออกคำสั่งเพิ่มโทษนั้นก็ได้ยกเลิกคำสั่งเดิมที่ลงโทษผู้ฟ้องคดีไปแล้ว ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สั่งลงโทษเกินกว่ากฎหมายให้อำนาจหน้าที่ และยังเป็น การขัดต่อกฎหมายตามที่กล่าวไว้ในคำอุทธรณ์ อีกทั้งการจะยกกฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษเพิ่มขึ้นหรือกลับคืนสู่สภาพเดิม พ.ศ. ๒๕๔๗ ได้นั้น ต้องเป็นคำสั่งที่ไม่เกินกว่าอำนาจหน้าที่ของผู้บังคับบัญชา กล่าวคือ หากคำสั่งแรกผู้ฟ้องคดีมิได้รับโทษมาก่อน แล้วมีการออกคำสั่งเพิ่มโทษภายหลัง ย่อมเป็นการลงโทษที่เหมาะสมไม่เกินอำนาจหน้าที่

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดีโดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้าน คำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งรองสารวัตรสายงานสืบสวน สถานีตำรวจภูธรเขลางค์นคร จังหวัดลำปาง ได้รับคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ และแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งที่ ๘๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ มูลกรณีสืบเนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ เจ้าหน้าที่ตำรวจภูธรจังหวัดพิษณุโลกได้รับแจ้งว่ามีการมั่วสุมเสพยาเสพติดที่ห้องพักที่ ๒ โรงแรมพาราไดซ์ หมู่ที่ ๓ ตำบลหัวรอ อำเภอเมืองพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก จึงเดินทางไปตรวจสอบ พบผู้ฟ้องคดีอยู่ในสภาพมีเมาส์เสพยาเสพติด จึงนำผู้ฟ้องคดีไปตรวจปัสสาวะ โดยทดสอบเบื้องต้นด้วยชุดทดสอบหาสารเสพติดในปัสสาวะชนิดตลับ เบื้องต้นให้ผลเป็นบวก และนำตัวอย่างปัสสาวะของผู้ฟ้องคดีส่งให้แพทย์ของโรงพยาบาลพุทธชินราช พิษณุโลก ทำการตรวจอีกครั้ง ผลปรากฏว่าพบสารเมทแอมเฟตามีน จึงแจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดี ฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (เมทแอมเฟตามีน) โดยผิดกฎหมาย ในชั้นจับกุมผู้ฟ้องคดีให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา ตามบันทึกการตรวจค้น/จับโดยเจ้าพนักงาน ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ เจ้าหน้าที่ชุดจับกุมได้นำตัวผู้ฟ้องคดีส่งพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลก พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองพิษณุโลกได้รับเป็นคดีอาญาที่ ๓๙๙๓/๒๕๕๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนเห็นว่า คดีมีหลักฐาน

/พอฟ้อง...

พอฟ้องผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานเสพยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย และเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ต่อมา ศาลแขวงพิษณุโลกมีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ฟ้องคดีไปควบคุมเพื่อตรวจพิสูจน์และแจ้งคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจังหวัดพิษณุโลก หลังจากนั้นคณะกรรมการฟื้นฟูฯ ได้มีคำสั่ง ที่ ๑๐๗๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจนครบถ้วนตามที่กำหนดในแผนฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ผลการฟื้นฟูเป็นที่พอใจ ให้ถือว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากความผิดที่ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ และอัยการจังหวัดศาลแขวงพิษณุโลกได้มีคำสั่งยุติการดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดี

สำหรับการดำเนินการทางวินัยนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๖๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๖ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงผู้ฟ้องคดี และได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการไว้ก่อน คณะกรรมการสอบสวนได้แจ้งเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามแบบบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหา (แบบ ส.ว.๒) และได้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ (แบบ ส.ว.๓) ผู้ฟ้องคดีให้การปฏิเสธ จากนั้นคณะกรรมการสอบสวนมีความเห็นในเบื้องต้นเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ตามรายงานการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน (แบบ สว.๖) ลงวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าการดำเนินการยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์เพียงพอที่จะพิจารณาสั่งการได้ จึงมีคำสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม โดยผู้ฟ้องคดีและนางกวิศรา อ่ำเชิด ได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบสวนตามบันทึกถ้อยคำลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๗ คณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วมีความเห็นเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาเสพยาเสพติด แต่มีพฤติการณ์ละทิ้งหน้าที่เวรยาม และเมาสุรา ถือได้ว่าเป็นการประพฤติตนไม่สมควร จึงมีมติว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยไม่ร้ายแรง เห็นควรกลับมติเดิมจากปลดออก เป็นกักขัง ๑๕ วัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๑๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗ ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน และให้ยุติเรื่องวินัยอย่างร้ายแรง พร้อมทั้งรายงานผลการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวต่อผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๕ และมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๘๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ ผู้บัญชาการตำรวจภูธรภาค ๕ มีหนังสือ ที่ ๐๐๒๐.๑๗๒/๕๙๗ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๘ รายงานต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พร้อมทั้งรายงานผลการสอบสวนให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ ต่อมา คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย โดยได้รับมอบอำนาจให้ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อย่างเด็ดขาด ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ เมื่อ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๖๐

/เห็นว่า...

เห็นว่ากรกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกรกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ มาตรา ๗๙ (๕) ความร้ายแรงระดับโทษถึงไล่ออกจากราชการ ดังนั้น คำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๑๙/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๗ ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีมีกำหนด ๑๕ วัน ยังไม่เหมาะสมให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ให้เป็นการถูกต้องเหมาะสมต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวตามหนังสือลงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ แก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ โดยยกเลิกย่อหน้าที่ ๕ ของคำสั่งดังกล่าว และเพิ่มเติมข้อความเกี่ยวกับผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัยฯ เนื่องจากคำสั่งดังกล่าวยังขาดข้อเท็จจริงที่เป็นผลการพิจารณาดังกล่าว เพื่อให้คำสั่งเกิดความสมบูรณ์ของผลการพิจารณา ส่วนข้อความอื่นให้เป็นไปตามคำสั่งเดิมทุกประการ ต่อมา สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการตำรวจได้มีหนังสือที่ ตช ๐๐๑๒.๓๑/๑๑๑๑ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๑ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ว่า คณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ แล้วเห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการถูกต้องเหมาะสมแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีมติยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตนไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาดังกล่าว จึงยื่นอุทธรณ์เป็นคดีนี้ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ และแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ ทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ มีมติยกอุทธรณ์ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีมิได้อุทธรณ์คัดค้านที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าพฤติการณ์และการกระทำของผู้ฟ้องคดีถือได้ว่าเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง

/อันเป็น...

อันเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีจึงต้องพึงยุติตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าว ส่วนในชั้นอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การมีคำสั่งลงโทษไม่เป็นไปตามมติคณะกรรมการข้าราชการตำรวจในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ข้อ ๑๖ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งผู้ฟ้องคดีควรได้รับโทษปลดออกจากราชการมิใช่ไล่ออกจากราชการ และเป็นการลงโทษซ้ำซ้อน ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและกฎหมายว่าด้วยตำรวจแห่งชาติ

พิเคราะห์รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ วรรคสอง บัญญัติว่า สิทธิหรือเสรีภาพใดที่รัฐธรรมนูญให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ หรือให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ แม้ยังไม่มีกรณียกกฎหมายนั้นขึ้นใช้บังคับ บุคคลหรือชุมชนย่อมสามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพนั้นได้ตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ วรรคสาม บัญญัติว่า บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ สามารถยกบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้คดีในศาลได้ วรรคสี่ บัญญัติว่า บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพหรือจากการกระทำความผิดอาญาของบุคคลอื่น ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาหรือช่วยเหลือจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ มาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า บุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้ วรรคสอง บัญญัติว่า ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้ พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๙๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการตำรวจผู้ใดแล้ว ให้รายงานการดำเนินการทางวินัยต่อผู้บังคับบัญชาที่มีตำแหน่งเหนือผู้ดำเนินการทางวินัยและผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง เห็นว่าการยุติเรื่อง การงดโทษหรือการลงโทษเป็นการไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็ให้มีอำนาจสั่งลงโทษ เพิ่มโทษเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่หนักขึ้น ลดโทษลงเป็นสถานโทษหรืออัตราโทษที่เบาลง งดโทษโดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือกล่าวตักเตือนหรือยกโทษให้ถูกต้องหรือเหมาะสมตามควรแก่กรณี ตลอดจนแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในคำสั่งเดิมให้ถูกต้องเหมาะสมได้ด้วย และในกรณีที่เห็นว่าควรดำเนินการอย่างไรเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณา ให้ได้ความจริงและยุติธรรมก็ให้มีอำนาจดำเนินการหรือสั่งดำเนินการได้ตามควรแก่กรณี โดยการสั่งลงโทษหรือเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้น ต้องไม่เกินอำนาจของตนตามมาตรา ๘๙

/และการเพิ่ม...

และการเพิ่มอัตราโทษเมื่อรวมกับอัตราโทษเดิมต้องไม่เกินอำนาจนั้นด้วย ถ้าเกินอำนาจของตน ก็ให้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นตามลำดับเพื่อให้พิจารณาดำเนินการตามควรแก่กรณี ทั้งนี้ ถ้าเห็นว่าการจะส่งลงโทษหรือเพิ่มโทษนั้นกรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้รายงานต่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเพื่อให้พิจารณาดำเนินการ วรรคสี่ บัญญัติว่า เมื่อมีกรณีเพิ่มโทษลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษ ให้ผู้สั่งมีคำสั่งใหม่ และในคำสั่งดังกล่าวให้สั่งยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมด้วย พร้อมทั้งระบุวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้นหรือกลับคืนสู่ฐานะเดิม แล้วแต่กรณี ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.ตร. และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้นหรือกลับคืนสู่ฐานะเดิม พ.ศ. ๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๗ ข้อ ๓ กำหนดว่า การเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้น หรือการลดโทษเป็นสถานโทษที่เบาลง หรืองดโทษหรือยกโทษคำสั่งลงโทษเดิมให้เป็นอันพับไป ทั้งนี้ให้ผู้ถูกสั่งลงโทษกลับคืนสู่ฐานะเดิมตามข้อ ๕ ข้อ ๕ กำหนดว่า กรณีมีคำสั่งใหม่ให้เพิ่มโทษ ลดโทษ งดโทษ หรือยกโทษให้ผู้ถูกสั่งลงโทษกลับคืนสู่ฐานะเดิม ดังนี้ (๑)... (๓) กรณีคำสั่งเดิมเป็นคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน... (ค) ถ้าคำสั่งลงโทษใหม่เพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้น ได้แก่ การเพิ่มโทษเป็น ลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ให้คืนเงินเดือนส่วนที่ได้ตัดไปแล้วให้แก่ผู้ถูกสั่งลงโทษ

เห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ และคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการดำเนินการตามมติของคณะอนุกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับวินัย อันเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาที่ได้รับรายงานการดำเนินการทางวินัยแล้ว หากเห็นว่ายังไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม สามารถสั่งเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องหรือเหมาะสมตามที่เห็นควร และอาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อความในคำสั่งเดิมให้ถูกต้องหรือเหมาะสมได้ด้วย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงระดับโทษจากเดิมกักขังเป็นไล่ออกจากราชการสอดคล้องกับแนวทางการพิจารณาและมาตรฐานการลงโทษวินัยของข้าราชการตำรวจตามมติคณะกรรมการข้าราชการตำรวจในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ข้อ ๑๖ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ข้อ ๑๖.๑ กรณีได้เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้อ ๑๖.๑.๑ ผลการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดเป็นที่พอใจของคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด กรณีผู้บังคับบัญชาสืบสวนพบหรือตรวจพบว่ากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด เสพและมีไว้ในครอบครอง เสพและมีไว้ใน

/ครอบครอง...

ครอบครอง เพื่อจำหน่ายหรือเสพ และจำหน่ายยาเสพติด หรือถูกจับกุมตามข้อหาดังกล่าว ซึ่งกำหนดแนวทางการพิจารณาระดับโทษไว้แล้ว เมื่อกรณีของผู้ฟ้องคดีเป็นกรณีที่ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจหน่วยอื่นจับกุม จึงมิใช่เป็นกรณีผู้บังคับบัญชาคุ้มครองร่างกายและผลการตรวจพบสารเสพติด ที่กำหนดแนวทางการพิจารณาระดับโทษให้ปลดออกจากราชการดังที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้จึงฟังไม่ขึ้น

ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าเป็นการลงโทษซ้ำซ้อนนั้น เมื่อพบบัญญัติมาตรา ๙๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับข้อ ๓ ของกฎ ก.ตร. ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการดำเนินการให้ผู้ถูกลงโทษตามคำสั่งเดิมรับโทษที่เพิ่มขึ้นหรือกลับคืนสู่ฐานะเดิม พ.ศ. ๒๕๔๗ กำหนดให้การเพิ่มโทษเป็นสถานโทษที่หนักขึ้น ให้คำสั่งลงโทษเดิมเป็นอันพับไป ดังนั้น แม้ในคำสั่งที่ลงโทษให้ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจะไม่มีข้อความระบุให้ยกเลิกคำสั่งเดิมที่ลงโทษกักขังผู้ฟ้องคดีที่กำหนด ๑๕ วัน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๑ วรรคสี่ ดังกล่าว แต่คำสั่งเดิมนั้นได้สิ้นสุดลงด้วยเหตุที่ได้มีคำสั่งใหม่เข้าแทนที่แล้ว กรณีจึงหาใช่การกระทำความผิดเดียวถูกลงโทษสองครั้งไม่ นอกจากนี้ ในการดำเนินคดีอาญากับผู้เสพเมทแอมเฟตามีน เมื่อพิเคราะห์พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๑๙ ประกอบมาตรา ๓๓ ที่บัญญัติให้ผู้เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดจนครบกำหนดแล้ว ให้พนักงานอัยการยุติการดำเนินคดีอาญานั้น แล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ ดังกล่าว มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาคดีผู้ติดยาเสพติดให้กลับเข้าสู่สังคมได้โดยไม่ข้องแวะกับยาเสพติดอีกต่อไป กฎหมายจึงให้ผู้นั้นพ้นจากความผิดอาญาที่ถูกกล่าวหา แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตำรวจมีหน้าที่เกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมาย กลับกระทำความผิดเสียเอง ดังนั้น ในการดำเนินการทางวินัยข้าราชการตำรวจซึ่งมุ่งประสงค์ควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้อยู่ภายใต้กรอบของกฎหมาย ระเบียบวินัย ให้สมกับเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์การลงโทษทางวินัยจึงต่างจากการดำเนินคดีอาญาดังกล่าว อีกทั้งการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อจะลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาแตกต่างจากการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อลงโทษในคดีอาญา กล่าวคือ การลงโทษทางวินัยผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาได้โดยพิจารณาจากพยานหลักฐานและพฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหา หากผลการสอบสวนทางวินัยฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัย ผู้บังคับบัญชาชอบที่จะต้องสั่งลงโทษทางวินัยโดยไม่ชักช้าและไม่ต้องรอฟังคำพิพากษาในคดีอาญา เมื่อศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยโดยกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๗๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ และผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่าผู้ฟ้องคดี

/มิได้กระทำ...

มิได้กระทำผิดวินัยฐานดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๘๓๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๐ และแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งตำรวจภูธรจังหวัดลำปาง ที่ ๙๒๕/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ ลงโทษใส่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ และการที่คณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการอุทธรณ์ทำการแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๑ มีมติ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยอาศัยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายเดียวกัน จึงหาได้เป็นการกระทำ ที่ซ้ำซ้อนและไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญและกฎหมายแต่อย่างใดไม่ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์
ประธานแผนกคดีบริหารราชการแผ่นดิน
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
ตุลาการหัวหน้าคณะ

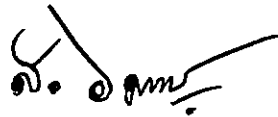
นายณัฐ รัฐอมฤต
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายธีระเดช เดชะชาติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุรัตน์ พุ่มพวง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมยศ วัฒนภิรมย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

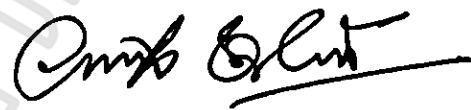

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายคะนิง จันท์สงเคราะห์

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๘๘๙/๒๕๖๕ หมายเลขแดงที่
๑. ๒๒๕/๒๕๖๗ ได้ทำคำพิพากษาโดยนายธีระเดช เดชะชาติ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจาก
นายธีระเดช เดชะชาติ พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑
วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒
ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)
ประธานศาลปกครองสูงสุด